

Recordant en Domingo Vallmitjana

Els records de la infantesa
s'arrapen dintre del cor
i els acollim amb tendresa
com el més preuat tresor.

D'un pobre que pidolava
el record viu m'ha quedat;
un eremita semblava,
silenciós i reposat.

En la seva juvenia
treballava amb il·lusió;
en la ciutat trobaria
qui el robés sens compassió.

Desenganyat decidí
de deixar de treballar;
lluny d'on vivia fugí
i a Taradell se'n va anar.

Feia recer d'una balma
de terra molt argilosa,
voltat de natura i calma,
malvivint amb poca cosa.

Li deien Mingo el pollós
per la barba i llarg cabell,
duia un barret ala-gros
per protegir-se la pell.

Prengué un branc de saüquer
i se'n va fer un flabiol
que tocava amb cert deler
quan li mancava consol.

La meva mare entenia
el missatge melodiós
i amb el pobre compartia
l'escudella i algun mos.

Patiem l'última guerra
i el bon Mingo emmalal-tí;
qui li vol bé de la serra
el treu, per si es pot guarir.

Prop de casa improvisat,
un hospital hi havia:
l'hi porten amb greu estat,
ja gairebé en l'agonia.

Li tallen barba i cabell
i el banyen amb caritat;
això el trastorna tot ell:
li han pres la identitat.

Així melangiós moria
el pobre Mingo el pollós;
el poble que el compadia,
li desitjà etern repós.

Dolors Bigas, febrer del 96